

I'll give you a stupid example.

Imagine if you were capable of
an intelligent one.

'N GILLETTE-VOORBEELD

Oor afstand, vermomming en die vrou wat oudit.

BYVOORBEELD,

Kommunikasie het nog altyd op 'n bepaalde formule gesteun.

Byvoorbeeld.

Twee onskuldige woorde.

Twee woorde wat onskadelik en hoflik lyk, maar een buitengewone voordeel het: hulle laat 'n mens toe om iemand anders se gebied binne te gaan sonder om toestemming te vra.

Wanneer iemand byvoorbeeld sê, is die doel selde die voorbeeld self.

Die doel is afstand.

Want mense hou nie daarvan om hulself aan 'n probleem blootgestel te sien nie. Hulle hou nie daarvan om hulle eie naam aan 'n swakheid, 'n fout of 'n teenstrydigheid gekoppel te hoor nie.

Maar hulle is volkome bereid om daardie selfde dinge waar te neem wanneer dit aan iemand anders behoort.

En so het kommunikasie 'n merkwaardige kortpad uitgedink.

Moenie sê nie:

“Jy doen dit.”

Sê:

“Byvoorbeeld, stel jou 'n man voor wat ...”

En onmiddellik val die verdediging.

Die luisteraar volg die storie.

Ondersoek die karakter.

Beoordeel die situasie.

Lag miskien selfs.

Eers later kom die besef.

Die karakter was nooit iemand anders nie.

Die karakter was die luisteraar.

Die voorbeeld was bloot 'n vermomming wat die werklikheid gedra het.

Die beste kommunikeerders het dit nog altyd geweet.

Idees kom selde deur die voordeur in.

Hulle verkies die syngange.

BYVOORBEELD,

Menslike verhoudings het nog altyd van voorbeelde afgehang. Veral tussen mans en vroue.

Mans gebruik hulle al eeue lank.

Byvoorbeeld, stel jou voor ons het by die see gewoon.

Byvoorbeeld, stel jou voor ons het mekaar vyf jaar vroeër ontmoet.

Byvoorbeeld, stel jou voor ons het na New York verhuis.

Byvoorbeeld, stel jou voor ons het aan mekaar behoort.

Nie een van hierdie stellings beskryf die werklikheid nie.

Hulle beskryf argitektuur.

Tydlike strukture wat met woorde gebou is.

Kamers waar moontlikheid toegelaat word om in te kom voordat die bewyse opdaag.

Mans is lief vir daardie kamers.

Want verbeelding kos minder as konstruksie.

Binne die verbeelding werk elke projek.

Elke reis slaag.

Elke vrou verstaan.

Elke uitkoms is gunstig.

Dan, vroeër of later, kom die werklikheid.

En die werklikheid kom dikwels in die gedaante van 'n vrou.

'n Intelligente vrou luister.

'n Baie intelligente vrou evalueer.

'n Uitnemende vrou oudit.

En die verskil is aansienlik.

'n Gewone gesprek kan 'n evaluering oorleef.

'n Projek kan kritiek oorleef.

'n Illusie oorleef nooit 'n oudit nie.

Dit is gewoonlik presies die oomblik waarop 'n intelligente man ontdek of hy 'n toekoms gebou het of bloot 'n fantasie versier het.

Die antwoord kom vinnig.

Vroue reken amper altyd per sekonde.

Nooit per uur nie.

BYVOORBEELD,

Stel jou 'n man voor wat jare lank verduidelikings opgebou het. Strategieë.

Scenario's.

Modelle.

Argitektuur.

Hele stelsels word ontwerp om die werklikheid redelik te laat lyk.

Dan ontmoet hy op 'n dag 'n vrou wie se intelligensie die afmetings van die stelsel wat hy gebou het, oortref.

Nie dramaties nie.

Nie aggressief nie.

Bloot natuurlik.

Sy luister.

Neem waar.

Wag.

Dan vra sy een vraag.

'n Eenvoudige vraag.

Die soort vraag wat tien jaar se intellektuele konstruksie in tien sekondes laat ineenstort.

Op daardie punt gebeur daar iets ongewoons.

Die man hou op bou.

Die planne verloor skielik hulle aantrekkingskrag.

Die bloudrukke word onnodig.

Die berekenings word versiering.

Die argitektuur verdwyn.

Die projek gaan reguit in die snippermandjie.

Nie omdat hy verslaan is nie.

Nie omdat hy verneder is nie.

Omdat hy uiteindelik iets verstaan het.

Die voorbeeld was nooit hipoteties nie.

Die voorbeeld was hy.

Die oefening was hy.

Die gevallestudie was hy.

En die vrou wat voor hom gestaan het, het nie sy verbeelding binnegegaan nie.

Hy het hare binnegegaan.

Ferdinando